

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περύληψη προηγουμένου)

Η Ισμήνη έχει καταρρεύσει μετά την απαγωγή του μωρού της, από την Γερμανίδα οικοδέσποινα, στο σπίτι της οποίας δούλευε.

Το ζεύγος των Γερμανών κατόρθωσε να της πάρει το μωρό και να εξαφανισθεί από το σπίτι, ενώ η ίδια βρισκόταν σε άλλο δωμάτιο και σιδέρωνε τα ρούχα τους.

Επιστρέφει σπίτι μόνη σε κακή κατάσταση κλαίγοντας με αναφιλητά, κρατώντας

Η Κυριακούλα τον ανοίγει φανερά ταραγμένη και βλέπει ότι μέσα στον φάκελο υπάρχουν πολλά μεγάλα χαρτονομίσματα και ένα χαρτί στο οποίο υπήρχαν γραμμένα με το χέρι μερικά λόγια.

Κρατώντας με το ένα χέρι τα χαρτονομίσματα και με το άλλο το χαρτί, μη μπορώντας η ίδια να το διαβάσει λέει στην Ισμήνη:

- Διάβασέ το εσύ Ισμήνη, εγώ δεν φορώ τα γυαλιά μου.

Η Ισμήνη αρπάζει το χαρτί και την ίδια στιγμή φωνάζει της Κυριακούλας:

- Πέταξε τα λεφτά τους, πέταξε τα Κυριακούλα, δεν μπορώ να τα βλέπω.

Η Κυριακούλα δεν κάνει καμιά κίνηση αλλά απλώς της λέει.

- Διάβασε τι γράφει δυνατά να ακούσω.

Με τρεμάμενα χέρια η Ισμήνη διαβάζει αργά το σύντομο σημείωμα, που ήταν γραμμένο στα ελληνικά με μολύβι, γεγονός πως γράφτηκε είτε από την ίδια την Γερμανίδα είτε από άλλο ξένο άτομο, γιατί ήταν ασύντακτο και ανορθόγραφο.

Η Ισμήνη με ένα πολύ οργισμένο ύφος άρχισε να διαβάζει:

.....

«Αγαπητή κυρία Ισμήνη

Το μωρό σου βρίσκεται σε πολύ καλά χέρια. Κοντά μας θα μεγαλώσει σωστά και χωρίς κινδύνους. Θα ζήσει σε μια μεγάλη και δυνατή χώρα, την Γερμανία και θα έχει όλα όσα δεν θα μπορείς να του δώσεις εσύ.

Να είσαι ήσυχη πως το παιδί σου θα είναι ευτυχισμένο. Σου αφήνουμε μερικά χρήματα επειδή θα τα χρειασθείς».

.....

Τα σκληρά λόγια του σημειώματος αναστάτωσαν περισσότερο την Ισμήνη που άρχισε να φωνάζει δυνατά και απελπισμένα:

- Κακούργοι, μου κλέψατε το μωρό μου, κακούργοι.

Βλέποντας την Κυριακούλα να κρατά ακόμη τα χαρτονομίσματα της φώναζε δυνατά:

- Πέταξε τα χρήματά τους, κάψε τα λεφτά, δεν τα θέλω. Δακρυομένη και η Κυριακούλα την κοίταξε πονεμένα και της είπε:

-Κουράγιο κοριτσάκι μου, ο Θεός είναι μεγάλος.

Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο, στην κατάσταση που βρισκόταν η Ισμήνη. Ήξερε πως τα λόγια δεν μπορούσαν να βοηθήσουν μια μάνα που της κλέβουν το παιδί της.

Σπκώθηκε και με αργά βήματα, κρατώντας πάντα τα χρήματα στο χέρι της, προχώρησε προς την κρεβατοκάμαρά της, για να τα κρύψει κάπου. Εκεί τους έριξε

μία ματιά.

Ήταν πολλά τα χρήματα. Πρώτη φορά στην ζωή της αντίκρυζε η Κυριακούλα τόσα πολλά μαζεμένα λεφτά στο χέρι της. Ούτε καν τα μέτρησε. Τα τύλιξε σε ένα μαντίλι και τα έχωσε σε μια γωνιά, μέσα στο παλιό μπασούλο.

Επέστρεψε και κάθισε δίπλα στην Ισμήνη και της κρατούσε το χέρι.

Δεν είχε λόγια να της πει.

Εξάλλου τι να πεις σε μια μάνα που της κλέψανε το μωρό της και δεν θα το ξαναδεί. Με τι να την παρηγορήσεις;

Για την Ισμήνη ήταν μια από τις πιο τραγικές στιγμές της ζωής της.

Το μωρό της, η κορούλα της, της έδινε μια παρηγοριά, τις έδινε ζωή και ελπίδες, πως ίσως να έρθουν καλύτερες μέρες. Τώρα που έχασε το παιδί της, τι μπορεί να περιμένει, σε τι να ελπίζει;

.....

Αυτά ήρθαν ξαφνικά στην σκέψη της Ισμήνης όταν μαζί με τον Άλκη και τους άλλους επιβάτες βρισκόταν στο κατάρωμα του πλοίου που για εβδομάδες ταξίδευε για την Αυστραλία.

Τους είχαν ειδοποιήσει ότι σε λίγες ώρες θα έφθαναν στο Σύνδνεϋ και η αγωνία όλων των επιβατών ήταν μεγάλη.

Πως να ήταν άραγε αυτή η χώρα που θα αντίκρυζαν για πρώτη φορά και που εναπόθετε καθένας τις ελπίδες του για ένα καλύτερο αύριο.

Όλων τα πρόσωπα παρά την μεγάλη αγωνία έδειχναν χαρούμενα, χαμογελαστά.

Οι επιβάτες μιλούσαν μεταξύ τους και ο καθένας έλεγε, ότι είχε ακούσει για το Σύνδνεϋ.

Μιλούσαν δυνατά και μέσα τους ζέσταινε μια φλόγα που τους γέμιζε σιγουριά και ελπίδα.

Ακουμπισμένοι στα κάγκελα της πλώρης, η Ισμήνη και ο Άλκης, μένανε αμίλητοι κοιτάζοντας προς το πέλαγος. Πρώτος έσπασε την σιωπή ο Άλκης

- Που είμαστε πριν μερικές εβδομάδες Ισμήνη και που μας φέρνει η μοίρα τώρα.

Η Ισμήνη γύρισε προς το μέρος του. Ο πρωινός ήλιος έλουζε το όμορφο νεανικό του πρόσωπο και τα ξανθά του μαλλιά έλαμπαν.

Τα φτωχικά του ρούχα τον έκαναν ακόμη πιο συμπαθητικό. Εξάλλου κανείς από τους επιβάτες δεν ήταν και καλύτερα ντυμένος.

- Αλήθεια Άλκη που είμαστε και που πάμε. Ελπίζω για σένα να γίνει ο τόπος που θα προκόψεις. Τι μπορούσες να περιμένεις εσύ νέος άνθρωπος με τις σπουδές

ντας την μικρή πράσινη κουβέρτα, στην οποία τύλιγε την κορούλα της κάθε μέρα, όταν ξεκινούσε για την δουλειά, στο σπίτι των Γερμανών.

Η Κυριακούλα μάταια προσπαθεί να την συνεφέρει, όταν παρατηρούν ότι στην μικρή πράσινη κουβέρτα ήταν ένας καρφίτσωμένος φάκελος.

Η Ισμήνη δεν έχει την δύναμη να τον ανοίξει και ζητά από την Κυριακούλα να το κάνει.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

σου στον τόπο μας.

- Και για σένα Ισμήνη θα έρθουν καλύτερες μέρες.

- Εγώ Άλκη δεν περιμένω τίποτε από την ζωή. Ήρθα μαζί σου για να σε βοηθήσω σαν μάνα, σαν αδελφή για να μη νιώθεις μόνος στην ξενιτιά.

- Όλα αυτά τα χρόνια από τότε που ήρθες σπίτι μας, με βοήθησες Ισμήνη απάντησε ο Άλκης. Μου στάθηκες σαν μάνα και αδελφή, ιδιαίτερα όταν χάσαμε την καλή μου την γιαγιά η Κυριακούλα.

- Και το κυριότερο Ισμήνη με σπουδάσες με τα χρήματά σου. Μου εξήγησε όλη την ιστορία σου η γιαγιά μου η Κυριακούλα.

- Και εγώ σας ευχαριστώ που με δεχτήκατε σπίτι σας, σαν μέλος της οικογένειας σας και με αγαπήσατε όπως και εγώ σας αγάπησα.

Μιλούσανε όταν ξαφνικά η Ισμήνη φανερά ταραγμένη, είπε όσο σιγά μπορούσε στον Άλκη:

-Δες αυτήν την όμορφη κοπέλα που έρχεται. Ποια είναι; Θεέ μου δεν το πιστεύω, μοιάζει

Ήθελε να πει ότι της μοιάζει τόσο πολύ, όταν ήταν και εκείνη στην ηλικία της, αλλά συγκρατήθηκε.

Ο Άλκης γύρισε προς την μεριά που έβλεπε η Ισμήνη και είδε να έρχεται αγέρωχη πάντα, η όμορφη ξένη κοπέλα, η οποία δεν μίλησε ποτέ σε κανένα και να ακουμπά τα χέρια της πάνω στα κάγκελα της πλώρης αντικρύζοντας την θάλασσα.

- Δεν ξέρω απάντησε σιγά και αυτός. Φαίνεται ξένη. Δεν μίλησε ποτέ σε κανένα.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

